

NOU AMBIENT

REVISTA D'ART

Il·lustració del «Tartufe» de Moliere, per Tomás Padró

50 CTS.

BARTOLOMÉ i JULIÀ

Carroceries per a automobils

Luxe - Esport - Turisme

Secció de pintura

Provença, 218 (xamfrá Aribau) - BARCELONA

R. Ventosa

Pintura decorativa
i decoració general

Plateria, 65

J. RIGOL GINEBRA

Petritxol, 17 - Barcelona
Teléfon 3470 A

ARTICLES PER A DIBUIX
PINTURA I ESCRIPTORI

Agent exclusiu per a la venda en
Espanya dels COLORS A L'OLI

SELVAS

NOSTRA PORTADA

TOMAS PADRO

L'obra d'En Tomàs Padró, ben extensa, és una pàgina vivent de la Barcelona del seu temps; pàgina plena de realitat i encís, on desfilen graciosament aquelles gentils barcelonines—tant ben copsades i espiritualitzades per nostra artista—al costat d'aquells menestrals, *lechuguinos* i gent de *rompe y rasga*.

Les festives i plenes de bon humor—d'una gràcia un xic casolana, però plena d'encís—pàgines de «Un tros de paper» i «Lo Xanguet», «Lo noi de la mare», etc., com els periòdics polítics, «La Flaca» i tants altres, eren avaluades amb els seus incomparables dibuixos d'una gràcia espetarrant i d'una força meravellosa.

Així mateix se manifesta en les litografies-invitiació dels balls de disfresses o bé il·lustrant d'una manera acurada la Galeria d'Obres dramàtiques, on apareixien des de les obres de Shakespeare i Molière, fins als melodrames populars i carrinclons—alguns d'ells deliciosament carrinclons — i que tantes

llàgrimes costaren als nostres avis i fins als nostres pares.

Tomàs Padró, influenciat per Gavarni i Daumier, fa de la seva obra quelcom personalíssim i català. Les seves figuretes tenen tota la gràcia i la vivacitat que les fan encisadorament deliciosos.

La caricatura política, conreuada múltiplesment, satiritza agudíssimament els polítics de l'època, arrencant la rialla i punxant fins a fer sang, d'una agudeses poc refinada però no exempta d'espiritualitat.

* * *

Tomàs Padró copsà magníficament la seva època, plena de caràcter i encís, podent-se conceptuar com un dels millors artistes catalans, davant qui, nosaltres, rendim aquest petit homenatge, reverentment.

LLUIS D'ARA.

LA MAJA DESNUDA, per Goya

PICASSO

Altra volta torna a debatre's l'assumpta Picasso a Paris; motiu? una nova exposició i un nou camí seguit dins l'art que jo en diria més aviat un formidable pas endavant.

F. Susanna en «El Diluvio» firmà un article «Picasso, ilustre dibujante», que sento no poder-hi estar d'acord i dic sento, perquè altres vegades he trobat encertadíssimes les opinions en diversos assumptes d'aquest mateix senyor.

«Hoy más que nunca creemos que hay en Picasso, un formidable dibujante, junto a un pintor muy endeble», diu Susanna, i aquest concepte sobretot el trobo totalment equivocat. Picasso a can Rosenberg demostra indiscutiblement que poseeix una força formidable en el dibuix com potser no hi ha avui qui el pugui sobrepujar, però al mateix temps les condicions de pintor hi són tan acusades com les de dibuixant.

Parlem per sobre de tots del quadre «Els enamorats». El color tan sàbiament disposat que omple delicadament tota la tela fins a donar la sensació d'un esmalt és precisament el que un pintor feble no podria mai trobar. Aquesta

sensació de cosa lleugera, sense esforç, sense contrast, que Picasso ha trobat es tot un problema pictòric que convé no passar per alt.

Picasso, en aquestes dotze teles, desmenteix totalment el concepte, ja potser massa acceptat, de pintor feble. En nues es limita certament a treure partit de pocs colors i construeix unes delicioses figures i matisa a base de terres unes mans i unes cares que són tot un poema de delicadesa.

Altra volta és el blau el color total del quadre i sorprèn per les qualitats insospitades que hi sap trobar.

La pasta que unes vegades és posada amb molta abundor en altres ocasions és clara i transparent com una aquarella, segons convingui al lloc que ha d'omplir, però sempre el color en aquestes teles de Picasso, si bé no és el tot de l'obra, és un dels tants elements importantíssims amb els quals compta el mestre per tal d'obtenir el meravellós resultat final.

I passem a comentar encara, els conceptes més equivocats del senyor Susanna: «Menos mal que el cubismo ha quedado desterrado por completo» i «bien reciente está la triste mascarada cubista, de la cual fué Picasso el director. Por su culpa cantidad numerosa

de artistes que de buena fe cultivaron esa, llamémosle escuela, han acabado más locos que Quijano y a estas horas no saben si tirar sus herramientas. Del cubismo, frase gimnástica de Arlequín — la musa constante de Picasso — en que el diabólico personaje acometía las más extrañas proezas de circo, no queda hoy ni el recuerdo. Fué el cubismo una humorada, la humorada del artista que quiso, en una hora de solemne menfichismo, demostrar el alcance artístico de la «blugue» aplicada a la doctrina cezaniana que pretendía expresarlo todo por medio de cubos, cilindros, etc., pero esa humorada ya ha dado de sí todo lo que podía dar».

Heu's aquí una manera generalitzada de carregar el mort a en Picasso i riem-nos de passada de la bona fe dels artistes que sense to ni so, segueixen una *llamada escuela* per treure'n suc; naturalment que aquests no haurien de pensar-hi més i tirar les eines, que tam

poc sabran mai què fer-ne, però aquests no són tots, afortunadament.

No crec que Picasso hagi abandonat del tot el cubisme, i podria molt ben ser que a hores d'ara el senyor Susanna ja si hagués pogut saborejar un altre nou fruit.

Altament tampoc trobariem de bon to que guiant-se amb els resultats que sobre els incompetents està donant l'Impressionisme, hi hagués qui seriósament renegués d'ell.

L'impressionisme, com el cubisme, en mans ineducades és quelcom esparverador, no obstant és innegable, doncs els fets ho han vingut a demostrar, que aquestes així anomenades escoles, han nascut en el moment oportú que havien de fer-ho i fins crec que les teles cubistes de bona llei, seran buscades ara i sempre i fins entraran en els Museus.

Aquesta humorada cubista que a molts encara els arriba a esverar, malauradament a Catalunya, hi ha passat

PAISATGE, per A. Iglesias

un xic per alt, més per incomprensió i mandra que per mala voluntat. Trobaríem, n'estic segur, en la nostra ciutat, un gros nombre d'artistes que us en renegaran, sense per ço haver-se'n mai preocupat ni tan sols voler-ne sentir parlar. Aqueix menfutisme i aquesta despreocupació per als problemes cabdals de l'art, fa que a casa nostra, i salvant comptades individualitats, visquem encara bon xic retrassats.

Potser millor fruit donaria encara, que en lloc de ofegar tota temptativa per acostar-nos al veritable coneixement de l'estat actual de l'art, s'establís com a cosa obligatòria, i així ho faria si estigués a la meua mà, l'ensenyament del cubisme, en les Escoles Oficials d'Art.

PALLARÉS.

LA CARICATURA

«La caricatura és el més espiritual dels medis d'expressió gràfica», com diu James Ensor, el dilecte dibuixant, príncep dels caricaturistes, i certament aquest judici és en veritat tot lo que pot dir-se de l'art de la caricatura, art que en els països més avançats i espirituals és on s'ha manifestat més esplendorosament. Els grecs la practicaren, com així mateix els romans i els egipcis i el reinaxement italià, i els japonesos i els xinesos més civilitzats. No així els elamites, els escandinaus, els visigods, ni els etruscs, ni cap de les civi-

litzacions barbres. Leonardo de Vinci la cultivà, encara que amb poca fortuna.

En el segle XVI, entre els flamencs, trobem esplèndides caricatures, les quals podem qualificar de mestres, desfacant-se, A. Hubertus, Petrus Lodeus, Johannés de Brun, entre altres, i Jordaens i Breugnel el Vell, en les seves magnífiques pintures ens donen una mostra d'aquest art, manifestant-se en ses figures grotesques i plenes de gràcia i caràcter. Goya s'ens apareix com un formidable caricaturista, i a França a últims del segle XVIII i principis del XIX, tenim un preciós pomell de dibuixants que la practiquen esplendorosament. A principis del XVIII, s'hi destaquen F. Scotin, Birret, amb estampes galants, quelcom decadents, junt amb J. J. Moitte, Dessais, Bernard Picart, i altres, essent de notar Louthembourg, que ple de gràcia i frescor es diferencia molt dels altres.

Amb Directori Francès, la restauració i el Primer i segon Imperi, apareixen infinitat d'estampes la majoria d'elles sense signatura, solament amb el nom de la casa editora, així trobem entre les millors, *chez Martinet, chez Vallardi, chez Genty*, en la collecció del «Suprême Bon Ton» apareixen gravats magnífics, essent de notar *L'avenue des Champs Elisées a Paris, Le facheux contretemps ou l'anglais en partie fine surpris par sa femme, Les russes a Paris*, i especialment una caricatura popular de la restauració *Le vent de bise, i Devertissement des Anglais en Belgique ou le souper chez Mamur*, entre moltes altres. A Anglaterra i en aquesta mateixa època es destaca notabilissimament S. W. Fores, Thomas Rowlandson, James Gibray, Bunbury i Hogarth, que són verament estupends i podem qualificar-los de mestres, especialment Thomas Rowlandson, d'una gràcia meravellosa i a l'ensens de dibuixant formidable, el dibuixos del qual són quasi esplèndides pintures—tal és la seva força de les valors—produint famoses estampes galentes i polítiques, plenes de distinció i gràcia, fent-se cèlebres les seves dues millors obres *The Tour of*

doctor Syntax in searchs of the pictures que—in searchs of consolation—in searchs a wife i Dance of Life.

Guillem Hogart, d'una violència cruel i descarnada, i trencant llances per tornar al camí de la virtut a les pecadores, als beguts i tots els extraviats.

Entre les seves millors obres es contenen: «La vida de la cortesana», «El casament a la moda», «Aventures de l'aprenent bo i del dolent», etc.

Des de la segona meitat del segle XIX fins a finals del mateix, s'intensifica la producció, amb la difusió de la premsa. Charles Vernier, E. de Beaumont, Daumorette, Deveria, Vallou de Ville-neuve, Ch. Vernet i els esplèndids Gavarni i Daumier es manifesten esplendorosament. A Espanya solament Ortego, els altres són completament mancats d'espiritualitat i gràcia. A Anglaterra Jhon Leech, Richard Doyle entre altres. A Alemanya Wilhelm Busch fa les delícies amb les seves historietes, sertament molt gracioses. Els mestres catalans del mateix segle, influenciats dels francesos, però amb una viva i marcada personalitat, mostrant-se'n conreadors afortunats de la caricatura. Tenim les pàgines de «La Flaca», «El Loro», «La Broma», «La Risa», «Un tros de paper», «Lo Xanguet» i després «La Campana de Gràcia» i «L'Esquella de la Torratxa», on hi afluïx la gràcia dels Tomàs Padró, Moliné, Pellicer, Llopart i altres.

Amb el segle actual, si bé es difon més i agafa gran popularitat, no té l'esplendor en qualitat del segle passat. La massa prodigació li treu qualitat, no obstant, a França—Empori i guia, com sempre, de la caricatura—es troben un sens fi de verament notables, George Delaw un dels més deliciosos, Forain Mirande, Abel Faivre, James Ensor, Stenlein, per no nomenar-ne més.

Dels espanyols Tovar, és sens dubte el millor, i quasi podríem dir l'únic, doncs els altres són detestablement dolents.

I per finir, a Catalunya l'illustre artista Isidre Nonell, ens deixà, en les pàgines d'aquell gloriós «Papitu» dels

anys 1909 i 1910, un sens fi de magnífiques caricatures que poden conceptuar-se entre les millors dels mestres d'una força magnífica i d'un humorisme subtil i punxant, que a l'ensem que fa esclatar la rialla, burxa fins a fer sang. Els nostres burgesos o senyors Esteves, ne sortiren bastant maiparats.

Ara actualment, l'admirable Xavier Nogués (Babel) pot conceptuar-se com un dels mestres de la caricatura. Demés l'Apa i en Bagaria són dos formidables caricaturistes, i en Junceda un notabilíssim ninotaire.

Ço que prova que la caricatura és un art de gent culta i avançada i que a l'ensem és un art dels més espirituals i deliciosos.

ANTONI ROCA.

LA DANSARINA CLASSICA, per Roca

LA NOIA DEL MIRALL, per Fenosa

Apel·les Fenosa

Fenosa, el dilecte company, el de les paradoxes i bells raonaments, amb qui compartirem la bohèmia a Madrid, qui ha tastat les amargors d'aquesta vida i ara assaboreja les dolçors del triomf a París, on hi exposa en la *Galerie Percier*, i que Max Jacob fa sa presentació, i té *marchand*, i uns amors a *Toulouse*.

Aquesta notícia, un xic insòlita i agradable, ha omplert de satisfacció i optimisme, aquest nostre recés aburgèsat i sentimental d'aquesta Barcelona dels nostres amors.

* * *

«Il y a ici une disposition des plans qui est de la grande sculpture, il y a aussi une belle et profonde humanité.

Artistes, soyez humains!» — diu Max Jacob en el prefaci, i acaba dient: «Il y a aussi chez M. Fenosa, dirais je volontiers, un sentiment musical — je ne sais pas expliquer cela—et beaucoup de dignité».

* * *

Ara mateix i en les «Galeríes Dalmau», de Barcelona, hem vist «Les trois grâces» d'En Fenosa, escultura plena de sensibilitat; no obstant, sembla ha passat quelcom desapercebut a aquest país on fan cas d'un Julio Borrell qualsevol.

KIMET.

TROSSOS

EXCURSIONISME

*Per una flor de romaní
l'amor daría;
Per una flor de romaní
l'amor doní.*

En la serenor riolada d'un matí de diumenge, i de diumenge de Maig, del mes de les flors i del mes de Maria, sota d'un cel blau, hem anat a la muntanya, odoranta de romaní i ginesta, i hem gaudit d'aquella profunda calma, endolcida pel cant dels ocells i trencada pel repiqueteig llunyà de les campanes d'una ermita.

Hem passat de bon matí, per uns poblets petits i bufons, endormiscats encara, mentres una pageseta, de cara vermella i ulls espantadissos i mig endormiscada, miraba un xic encuriosida nostra caravana alegre i esvalotada, llençant a l'aire les remors cristallines de les rialles de nostres gentils companyes.

Ens hem sentit optimistes i feliços. Fins a nosaltres han arribat les olors dels pins. La blavor del cel—d'aquest

cel de la nostra dolça Catalunya—amb sa puresa immaculada ha portat el repós a la nostra ànima, un xic romàntica i sentimental.

Una de les nostres companyes — Maria, la més encisera. Maria dels nostres amors!—graciosament i amb un somriure a flor de llavis—d'aquells llavis petoners—i amb una rosa a cada galta, enrogida, ara, un xic més pel sol, ens ha ofert una branca de romaní que guardarem per tot record, junt amb unes «fotos» de la minúscula *Kodak*, i el record inefable d'aquesta excursió deliciosa d'un diumenge de Maig, el mes de Maria.

P. DE SILS.

La rue de La Boëtie

En fer els preparatius per visitar per primera vegada París amb seguretat que no descuidarieu mai d'apuntar el veure la *Torre Eiffel*, *Montmartre*, *Bois de Bologne*, *Jardí de Plantes* i un sens fi de llocs, que talment és de rigor visitar, i que fins sembla que no seria completa l'estada si ho passés per alt.

Moltes d'aquestes visites, ja no les repetireu més, doncs un cop satisfeta la vostra curiositat, perdeu, si no en absolut, de bon tros, l'interés que us havien despertat.

Ara bé, jo us recomanaria que quan visiteu aquesta immensa ciutat, i no la primera vegada sinó totes, tot passejant us arribéssiu fins a *La rue La Boëtie* i seguíssiu aquest carrer i donéssiu algun tomb per alguns dels carrers del seu voltant. N'estic segur que a tots aquells als qui les coses d'art els diuen alguna cosa quedarien fortament complaguts.

No és pas que *La rue La Boëtie* es distingeixi per damunt de tots els altres carrers, així no, doncs té una estructura molt semblant a molts d'altres, però per sobre de tots aquests, s'hi respira un ambient d'art com enlloc mai l'hi haureu trobat.

Els aparadors! heu's ho aquí lo que més encant dona al carrer.

La Boëtie ve a ésser com un museu ideal. Sense guardes engalonats, sense

MATERNITAT, per E. Quintana

RETRAT, per Francesc Camps

haver-te d'estar de fumar, sense *cicerones* que et vulguin ensarronar, sense copistes molestosos i presumits, sense haver de pagar i amb l'aventatge que cada quinze dies te l'hauràn canviat igual com canvien en la nostra ciutat els aparadors de «La Física», «El Barato» o de «La Filosofia».

Totes les manifestacions de l'art, des del més manso fins al més avançat hi trobareu a *La Boëtie*; Renoir i Sisley, fins com una seda al costat de Derain o Vlaminch terrossos i aspres. Bracque i Gris cubistes barallant-se amb Paul Signac puntillista i cridaner. Cezanne i Van Gogh; escultures d'art negre.

Ingres, Maret i Marie Laurencin.

Manguin i Utrillo fent *pendant* més o menys amb Delacroix o amb un suposat Leonardo.

Cubistes, dadaistes, fauves i acadèmistes de lo més reconsagrat. Dels colors més opacs i terrossos als colors més transparents i alats.

No desespereu tampoc de trobar-hi art dolent; també l'Artística Literària hi té sucursal. Això sí, gairebé sempre, discretament separat. Per ço, vosaltres, que us crec homes de nas, sabreu de seguida on hi ha gat amagat. Per l'olor coneixereu aquestes botigues d'art mort; no us hi atureu; tanqueu els ulls i passeu de llarg.

Que saludable fóra per a nosaltres els barcelonins, que els senyors Esteves de l'art hi donessin unes quantes passejades per la *Rue La Boétie*. No crec pas que es tornessiu intel·ligents solament per això, però podria ésser que perdessiu un xic els escrúpols i fins potser arribaríeu a capir que no tot tenen d'ésser *chromos* llepats, polits i passats de paper de vidre, sinó que sovint, dins una tècnica gruixuda i uns colors vius pot haver-hi en el fons el mateix que es troba en les obres dels museus, tan confitades pels anys.

JORDI.

R. Soler

APUNT, per Ramón Soler

Nit de Sant Joan

Nit de Sant Joan ! Hermosa nit, qui sap si la més hermosa de totes, nit d'esbarjo, nit d'alegria, nit de l'amor, nit en que els cors es troven, es confonen, tots son un.

El meu, en aquesta nit es el més òrfe, no sap on adreçà les mirades, diu paraules a l'etzar i al espai es fónen ; sen el desig d'estimar i aquest pensament el trosseja.

Jo en sé un, més ell es amagat, la noia que el porta té ulls com flames d'amor ; es ella, que tan sols per ella em sento orfe, tota l'illusió la tinc amb ella, amb ella el pensament, i si ella se sent orfe, a la nit de Sant Joan, nit d'alegria, ni de l'amor? Em resta e' conçol de que un altre nit com aquesta, les mirades i paraules no en va seràn adreçades.

MARCEL.

R. Soler
1921

APUNT, per Ramón Soler

ELS «CABALLITOS» per Jascint Olivé

L'Afició... a la mandra

En Papitu, el noi del tercer pis segona, pinta; el cunyat d'un cosí del germà d'En Bascas—pintor medallat i melenut—també pinta i a més ha posat acadèmia d'ensenyament de dibuix, on hi van una munió de petits Pérez i Rodríguez, que cada any per Nadal regalen als seus respectius papás, els deliciosos fruits del temps que han perdut. En Ráfecas ha provat d'ésser home de carrera i com que la galvana l'ha privat d'esserne, s'ha agafat com a punt de salvació la pintura, i viu mantingut i mantenint als seus, als llims i esperant que vingui el manná. La senyoreta De Pe a Pa troba que l'embrutar teles, dona un sert aire de noia a la moderna i de passada li permet certs esplais de vista que no totes les noies poden tenir.

Al senyor Recolons i Recolons que fins ara ha fet de cigronaire a l'engrós, han pogut donar-li entenenent, per motius de salut, que plegués la màquina de fer diners, i com siga que l'home s'avorreix, ha trobat la solució; pintar i fer-se soci del Círcol Artístic; això és baratet, dona un cert to, i permet ullar un

bé de Déu de noies nues que ni ais music-halls.

I així tothom pinta, avui. Comencen modestament, fan un petit borró; l'ensenyen a! doncs no està mal!—Vostè no ha pintat mai? — doncs miri, creguim, vagi tent, que Fulano té molt de nom i no està pas gaire lluny d'això.

I la gent van fent, van pintant que és un gust i una benedicció del cel i fins exposen i venen als parents o a algun coleccioniste carrincló — que de tot hi ha a la vinya del Senyor.

Mes tart si tenen opinió, ja critiquen, ja volen ésser ells i arreconar als altres.

O; l'afició a l'art, l'estúpida afició i l'art d'aficionat.

Amb quin gust bastonejaria a aquesta ramada de beneits, al Recolons cigronaires retirats, a les senyoretetes a la moderna, als fracassats de les altres professions, als nois tendres de l'art, a tota aquesta gent que no servint per a res, han pres l'art com a pais conquistat, on la barra ho supleix tot, on no cal treballar, ni estudiar, ni saber res de res.

Quant s'en daran compte de què l'art no és un entreteniment sinó una

professió; que no cal solament afició per pintar bé, sinó saber-ne, i per saber-ne se n'ha d'aprendre i per aprendre'n s'ha de passar temps estudiant i encara per sobre de tot tenir-hi un do natural que gràcia a Déu no el té tot-hom.

Els Recolons, els Papitus, els Ráfecas i les senyoretetes de Pe a Pa, farien santament entornant-se'n al llit, i procurar distreure's per aquest mons de Déu, amb quelcom més adequat, que podrien triar d'una llista inacabable de ximpleries que no tinguessin res que veure amb l'art.

J. P.

DIA DE CAMP, per Josep Ventosa

NOTICIARI

Hem sentit a dir que l'Hermen Anglada Camarassa, a Mallorca ha pintat unes coses que no tenen res que veure amb lo que se li ha vist fins ara, i diuen uns senyors que no ho han vist, però que ho han sentit a dir a una colla d'altres senyors que s'ho han anat dient els uns als altres, que ni de lo antic,

PAISATGE DE REIXAC, per Josep Ventosa

ni de lo modern, no hi ha res que se hi pugui comparar.

Confessem que la cosa és quelcom extraordinària i quasi ens obligaran a creure en miracles a nosaltres que no hi havíem cregut mai, però posant la cosa en quarentena, trobem que no està bé que el senyor Anglada vulgui tenir-nos desconexadors de tals meravelles i que, si no, a la seva generació haurà de dar-ne comptes a la posteritat (si és que arriben a ésser sabedors de la seva existencia) del seu retractament.

Encara per molts està en plenitud l'ús i abús de coloraines sense solta ni volta, d'envernissaments de cira-botes i de gruixos de color posats amb cullera i fóra convenient que el notable pintor senyor Anglada, que és un dels qui més directament ens ho importà ens digués què se'n pot fer d'aquest bé de Déu de tècnica apresada i veïam on se pot anar a parar amb aqueix revolucionarisme.

En Félix Mestres i En *Culio* Borrell que, segons fan córrer per aquí, són pintors (nosaltres que tenim en el més elevat concepte l'ofici de pintor, ens neguem a creure-ho) ocuparan a la Junta de Museus els llocs que ostentaven

EL LLIBRE, per F. Vidal Galicia

fins ara En Ricard Canals i En Francesc Pujols.

Com que estimem molt a En Canals i a En Pujols pel seu valer, no cal dir que els felicitem de tot cor, de què en el temps que correm els hagin alleugerit del càrrec, que ens sembla tampoc haurien pogut fer-hi res de profit.

Tremolem per això aè que En *Culio* Borrell no aprofiti l'ocasió per omplir els Museus d'aquelles fantàstiques pornografies que té per costum exposar a l'acreditat Sa'ó del carrer de les Pastisseries.

Es clar que els que ho sentirien fórem els menys doncs és veu prou que a la *massa gran dels amateurs* els van prou bé aquell bé de Déu de mitges reixades, anques i pitram que, a pesar de tenir uns efectes molt més desmoralitzadors que molts espectacles dels baixos cafès car'ants, en lloc d'ésser censurats, donen mèrits al seu autor, l'aprofitat senyor *Culio*, per ocupar un lloc oficial.

Podeu riure-us de la cultura artística de les corporacions oficials de certs països que passen per molt avançts.

Ens escriu un amic nostre qui habitualment resideix a l'estranger que en una escola d'oficis d'art, d'una ciutat americana, en ocasió d'una solemne visita d'inspecció, un distingit senyor, qui es distingia molt per sobre dels altres per les seves observacions i manifestacions d'entusiasme per la bona tasca pedagògica de l'Escola, es deturà molt ensistentment davant d'una reproducció fotogràfica de gran tamany d'un fragment de la Capella Sixtina i preguntà :

—Es fet d'algun deixeble això també?

—*Nada menos*—digué estupefacte el mestre que feia de *ciceronne*—que és del senyor don Miguel Angel que *en paz descanse*

Per causes que no tenen res que veure amb la nostra voluntat, no sortirem el mes passat.

ANTONIETTI

FOTOGRAF

Fotos d'Art : Postals

Reproduccions de totes menes

Ampliacions : Diapositiu

Fotos lluminoses

El mes nou. Darrera troballa de la fotografia

Sala especial per exposicions d'art

Banys Nous, 22, botiga
BARCELONA

Galeria oberta de 10 a 1 i de 4 a 8

Per anuncis i suscripcions a la Revista NOU AMBIENT, dirigir-se al carrer dels Banys Nous, 22 («Galeria Fotogràfica Antonietti»)

Suscripció anual : 5'00 ptes.
Estranger : 10'00 »

GALERIES D A L M A U

PASSEIG DE GRACIA, 62

TEL. 1172 G

BELLES ARTS
EXPOSICIONS

SECCIONS DE:

MATERIAL PER ARTISTES
MARCS MOTLLURES
OBJECTES D'ART
LLIBRERIA
ANTIGUITATS

FILOSOF
— Shopenhauer?... bah! prefereixo *Codorniu frappé*.